

OSOBNÍ ŽAL-MY
VINNÉHO MALÍŘE

2018

www.zpozadiry.cz

Texty byly vydány k závěrečnému večeru s názvem Galerie na Bílo, byli součástí výstavy jako doprovodné info, k jednotlivým obrazům. Výstava byla k poctě výročí 100 let vzniku Československé republiky.

ZPOZA DÍRY

... also love is not a ditry word.

Motto výstavy:

Tak jako každá myšlenka je jiná svou důrazností, smyslem, důležitostí a přesto vždy zůstává pomíjivou, tak i každý obraz stojí za zvážení způsobu svého vyjádření. Snad síla sdělení je tou jednotou.

Úvodní text k výstavě:

Ahoj člověče.

Možná náš vztah, naše vzájemná náklonnost je stav milosti. Stav milosti života. (Myslím, že tak se tomu v Bibli říká.)

Můžeme se na své cestě si býti vzájemně oporou. Oporou tomu co potřebujeme, když to jeden druhému v upřímnosti sdělíme.

Dovoluje nám to jít cestou cti.

Cestou našeho snu, který je jen a jen pouze náš a nikoho jiného.

Jít tou cestou a druhému neublížit. Nebát se času, co ztrátou pouze hrozí. Když mu nepodlehne, vždy bude pouze hrozit.

Jen hlavně neztratit svůj hlas. Svou sílu mluvit jeden k druhému.

Svou lidskost, a lásku ke všemu okolo.

..... Pohodlný život, za hovno!

Láska je. Vždy tu byla a vždy tu bude! Pouze my lidé svým chápáním vztahu jeden k druhému, narušujeme její chod.

Vždyť vztah má dát sílu tobě jen tobě a ničemu dalšímu. Sílu člověku být ve všem a ke všemu s láskou a silou projevu.

To je síla vztahu. To nám vztah s druhým člověkem má dát.

Ne lásku, ta tu je. Tou jsme!

Vždy když se člověku stane nějaké trauma. A to ať malému či velkému, vždy se rozpadne na tisíc kousíčků. A láska v něm, ta co ho tvoří, ho vždy musí poskládat. Některý kousíček se ztratí, a zbude po něm díra. Když jsme byli malí, tak máma, či táta zacelili. Zacelili svou láskou, nebo nějakou poučkou.

V dospělosti to děláme jeden druhému.

To nás skládá, a tím se vzájemně ovlivňujeme. Podporujeme druhého růst, nebo se ničíme.

Když díra zůstane prázdná, nastává šílenství. Bláznovství člověka.

Bláznovství, které se snažíme pojmenovat. Je to ale jen díra, kterou se snažíme zacelit. V dospělosti jeden druhému

(a dnes dokonce i dětem). Nazýváme ji např. schizofrenii,

paranoii, sklerózou. Pojmenováváme dílek skládačky,

co trápí nás a pojmenováním zacelujeme tak díru druhému.

Oddělujeme se tou definicí uvnitř sama sebe od okolního světa.

Od vztahu, co nám je přínosem.

Tu díru si musí zacelit každý sám. My můžeme pomoci radou, pokud máme rádi svět. A to i když ta rada někdy bolí.

.... Někdy nám totiž díl našeho já spadne třeba do žhavých kamen, a tam to pálí. A my z úhlu kde stojíme, tak ten dílek nevidíme.

Nejhorší však je, když se poskládáme z dílku, co se rozpadly jiným lidem kolem nás.

Díry z traumat, a životních průserů jiných. Ty díry nás tvoří, a láskou se snažíme poskládat. Láskou našich předků, co kulturou naši nazýváme. Ne rebelstvím, co neznámou změnu se snaží prosadit, ale jiným projevem. Projevem způsobu kultury co nás tvoří. Nesejiti z cesty, kterou jsme započali.

.... Pohodlný život, stojí za hovno!

Dává pohodlí nám, a bere prostor druhému. Nejvíc našim dětem.

Bere možnost, zacelit tu díru co zbude po nás. Po našem poselství.

Po kultuře.

Nejsme tady, aby jsme něco nového převratného budovali. Jsme

tady, aby jsme hlavně rozšiřovali, a udržovali to co nás tvoří.

Nesejit z cesty, nemaskovat svou čest.

Čest je cesta a cesta je čest.

Jen háček a je slovo jiné.

Čest je naše cesta!

Nemaskovat svůj názor svým pocitem, ale svým názorem na dílek co díru zacelí poukázat.

Pouze poukázat. Nevkládat!

(Za toto pochopení děkuji hlavně našim politikům, a těm, co politikaří, aby dostali na své umění dotace.)

.... Pocity nám pouze ukazují jednotlivost - pocit.

Není to sdělení jako takové.

Není to názor.

Není to umění!

A snad se pocit nestanou naší kulturou.

P.S.: Nedávno jsem slyšel v radiu policejní hlášení, že hledají vězně, co utekl z práce. Že je 170-175cm vysoký má černé vlasy a hnědé oči. Na sobě bílé boty a kalhoty, oranžové tričko. Že není nebezpečný, ale že by se ho lidé neměli snažit zadržet sami.

..... napadá mě, že asi zapomněli dodat, že je retardovaný,

protože se pravděpodobně nepřevlékne.

Jde o vytvoření pocitu strachu mezi lidmi, nebo již o naši kulturu?

.... pohodlný život stojí za hovno!

Možná jde jen o to, zachovat čest našim dětem, když jsme ji my prodali.

Pokud existuje čas, spočívá v upřímnosti.

A pokud existuje pravda, tak spočívá pouze v otevřenosti.

....

Vinný Malíř

CESTA

Myšlenky nám cestu tvoří. A každá je jiná. Svou důležitostí se liší.
Jedna něžná a druhá hrubá. Však všechny dohromady tvůj kraj tvoří,
tvou domovinu, ve které tvá cesta vede.

A člověk ač bosý, tak by rád z té cesty sešel.

CESTA SVOBODNÉHO ČLOVĚKA.

Přiznat si, uvědomit si ztrátu všeho dobrého i zlého čeho jsme dosáhli. Nebát se to zbourat, opustit, jít dál. Je dobré znamení, že jsme doteď šli a jdeme cestou svobody a smysluplného tvoření. Zbourat znamená nebýt závislý. Opustit, znamená sílu a vůli. Jít dál, znamená být svobodný. Bát se není čeho, protože když jsme doopravdy svobodni, tak to dobré jde vždy s námi, a nemusíme se pak bát zkoumat a přijímat to další co nás v životě potká. Tehdy neutíkáme, pouze jdeme dál. Tehdy víme, že neztrácíme.

ŽIVOT A SMRT

Život

Souhrn vnějších a vnitřních pravdivosti, domněnek a ideálu. Ten věčný boj co ti může pouze tvou lasku vzít. Ten důvod, proč vlastně žít.

Smrt

Je po smrti. A teď se můžeš ukájet svou pravdou, kterou měli ti druzí než zemřeli.

UPŘÍMNOST

Upřímný = vnímavý a otevřený. Upřímnost nespočívá v čase.
Ona ho tvoří!!!!
Ten kdo není upřímný, nemá čas, a lidé kolem něj jen na něj řvou.
Je to jeho osobní peklo, za který si může sám. Svůj domov co obývá,
a před druhými se v něm ukrývá.

OTEC A DCERA

Popsal jsem její tvar,
Pošlapal jsem její tvář.
Popsal jsem, aby její duše žila.
Pošlapal, duši aby vílou byla.
Aby mou bláhovostí dále snila.
Bláhovostí, co její babička žila.
Nevědomou touhou ničil jsem její svět.
Svou pravdou oral jsem její sen.
Sám teď pevně s díky a v pochopení hledím na nový den.
Přijal jsem její dar, a duši oporou chráním její sen.
Není teď chyby z minula.
Pouze povinnost sdělení druhým o nevědomí zůstává.

Okno do ráje

POKORA

Pokora není bolest. Není to ani její neustálé přijímání, oddělování se, uzavírání se, či strach před tím či oním. Uhýbání před něčím.

Je to život! Vědomé údobí mezi zrozením a smrtí. Mezi počátkem jakéhokoliv našeho činu a jeho konce.

Pokora je samotný život.

A proto je tak těžké pokoru najít.

Avšak pokora není respektovat blbce!

Pokora je na něj nereagovat a jít dál.

Pokora je nebát se najít blbce i sám v sobě.

.... Poučení je, nekousej do jablka za kterým kouká had!

.... A čím větší had jsi ty, tím tě čeká větší jablko, avšak i had.

(Pokora je být skromný i se svou blbostí.)

Text k plastice

DESÁTÁ BRÁNA

Násilná ochrana našich osobních údajů korporacemi proti získání našich informací jinou korporací.

Dozor a řízení nad našim fyzickým zdravím, co jíme, co vylučujeme, kde a s kým se pohybujeme.

Řízení toho čím si vyděláme na živobytí.
Doba, kde území planety jsou rozebrána, a vytěžena.
Doba kde vládne boj i o území, které jsou zanesené odpadky a smetím.
Boj o území osobní svobody.

Boj o duše a jejich kolonizace.
Boj jednoho člověka mezi druhým o ovládnutí jeho mysli.
Boj o mysl vlastních dětí.
Boj korporací prostřednictvím virtuálních technologií a poznání, které jsou vývojem lidstva a používají se jako prostředek k zabránění smyslového území jedince.

Boj s vytvářením virtuálních duševních kolonií.
Doba, kde se čert z pohádky tváří, že má duši.
Boj o sny za pomoci manipulace, a odmítání jiného názoru.
Boj o to, co si druhý člověk myslí, a o čem má snít.
Boj, jehož cílem je zhmotnit duši a změnit ji v prach, aby ego jednotlivce i společnosti mohlo po čem chodit.
Boj o lidskost.
Boj o duševní prostor.
Boj o lásku, která tu je všude.
Boj o možnost tvorby člověka, která není osobním selfickem v reálném světě.

Boj o to, mít možnost nebojovat.
Boj o to, mít možnost být bohatý, a nepracovat.
Boj o upřímný a otevřený názor člověka, kterého máme rádi.
Boj o to být člověkem.
To je doba ve které dnes žije ten, co ještě ví co je to být svobodný a nebýt v pekle, protože pochopil, že svoboda není být sám.
Je toto naše Desátá Dantova brána odkaz našim dětem?

(s ústou Dante Alighierimu)

Chybí tady.
Slova co nikdo nevolí. jen duše lidí mluví.

(s úctou Karu Krylovi)

JAKÉ JE TO BÝT V OBRAZE?

What is it like to be in the middle of the picture?

JAKÉ JE SI STOUPNOUT DO NĚJ, BÝT V JEHO PROSTOROVÉM STŘEDU?

How does it feel to look at the picture not only as a passer by?

JAKÉ JE TO NEDÍVAT SE NA OBRAZ POUZE ZVENKU?

What does it feel like to be standing in its space center?

CO UCÍTÍM?

What will I feel?

CO UVIDÍM?

What will I see?

PROČ TO NEJDU ZJISTIT?

Why don't I go and find out?

Virtuální prohlídka 360° výstavy na
www.zpozadiry.cz